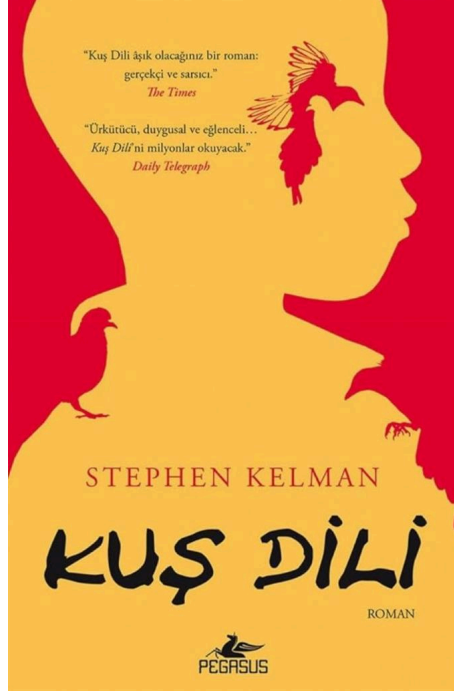

Kuş Dili

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Temmuz 2025

Sözcüklerin iniltisinde nefsimle şakalaşıyorum ve muazzam bir baş ağrısı.

G/öğün kanatlarında kaç öğün sıyrık ve yara varsa adam başına yetinmekle yedirmek arasında gidip geldiğim.

Tutarsız kılındığım pek mevzu bahis olmasa da sıradan bir günün sıra dışı taşkınlığına esir düşüyorum. Yüreğime pervane olan boyutsuz bir ışık yoksa küheylan bir serzeniş mi hani içimdeki t/aşkın ırmak bana savrulma yetkisi verirken...yok, yok, olsa olsa bir emir kipi bu; savrulmamı öğütleyen ve s/avunduğum hiçbir duygum yok ki; apartman boşluğuna kendimi atıp da kafamın parçalandığına şahit olsun bodrum fareleri.

Gölgeme kızgınım.

Gölgesiz daha huzurlu.

Şifresini unuttuğum kredi kartım ise harbi delikanlıymış ne de olsa hesap özetim katbekat amblemli salmış nümerik coşkuma kaç kazık yediğimi de unuttuğum...

Veryansın eden bir göçmen kuşum belki de...ne de olsa ait olduğum tek bir toprak parçası yok yeryüzümde yavrularımı şeytan çalıp da yuvamdan ben kuş olmanın değil bir kurt olmanın verdiği yeis ile nasıl da oydu gözlerini.

Yalandan kim ölmüş ki?

Elbette emsalsiz bir hüznün benimki sonuçta anne olduğumu hatırlatıyor o parçalanmış bedenler ve ben anne olmanın verdiği dirayet ile hala saklı tutuyorum yorgun ruhumu ta içimde ve saklı tutuyorum dualarımı ölü ceninlerime ulaşsın diye niyazım.

Somurttuğum kadar da semiriyor göz yaşım yoksa çağlıyor mu demeliydim?
Kuşlara özgü bir ön sezi demek ki yakında insan olmanın erdemine erişeceğim.
Sözcükler kadar da efsunlu kursağımda doğmadan ölen yavrularıma biriktirdiğim düş ve yem kırıntıları.
Öykündüğüm ne ki?
S/avunduğum ya da?
Sözcükler benim kantarım.
Ötüşlerim şaibeli.
Yelloz kalorifer böceklerini bile öldürür de yavrularımı aç bırakmazdım hani ve işte maçın rövanşu.
İklimde unutulmuş bir göz yaşyım adına sağanak denen.
Yoldan çıkmış bir fırtınayım aslında kendini dağıtmaya dünden razı.
Ölü iklimlerin de göz bebeğiyim sanırım haklı nedenlerim var.
Çünkü ben bir anneyim elimde kalan canlı yavrularım olmasa da.
Kadınlığın mertebesi elbette insan oğlu iseniz ben ise sadece göklerin yetim bıraktığı sıradan bir hüsrana damlasıyım nihayetinde kendini darmadağın eden en azından yavrularımı kimi insan evladı gibi terk etmedim ve hala ötüşlerini duymayı diliyorum ölü yavrularımın belki de yuvasından firar eden baba kuşa layık bir dişi olmayı pek de dillendiremedim ya da o, baba olmayı beceremedi ve ne zamanki yavrular yumurtadan çıkmadan öldü ben sadece terk edilmişliğe gark oldum ve şimdi bünyemdeki mevsim değişikliği ile iç geçiriyorum her duyduğum kuş civıltısında da yavrularımı canlandırıyorum gözümün önündeymişçesine.
Günler çok uzun.
Nidalar da çok gürültülü.
Ve Tanrı bana yeni bir şans tanıdı ki...
Nasıl mı?
Uğursuz addedilen bir kuş olduğuma dair rivayetler dolaşüyor etrafta ne de olsa hemen hemen aynı zamanda kuluçkaya yatan kuşdaşlarım bir avazda yavrularına kavuştu ve ne zamanki onların öldüğüne haiz oldular adım çıktı benim uğursuz kuş diye.
Yoksa insanların bahşettiği bir zan mıdır da kuş cennetine gitmeden cehenneme döndü hayatım?
Gün özürsüz benim açlığım. Gün bitiyor ve yas'ım başlıyor ta ki güneş doğana dek. Sonrası ayrı terane.
Bu sefer sabahın ilk ışıklarında kulaklarımdan gitmiyor uyanan tabiata eşlik eden kuş sesleri ve günü gece ediyorum geceyi de gün. Aslında hayatı zehrediyorum ne de olsa kuş olma vasfıma uzak yakın hiçbir alışkanlığım kalmadı geride.
Eşime aşkıttım ne de olsa elinde doğduğum karşı apartmanın en üst katındaki mutfak penceresine gidip gelirken tanıştım eşimle hem bana bakan ve sürekli besleyen kız da kocaya kaçtığı için artık kimse bana yemek vermezken eşim olacak kuştan öğrendim yemek bulmayı. Ne zamanki gün içinde kursağımdan tek lokma geçmesin karanlık basmadan gelip bulunduğu ne varsa paylaşıyordu benimle müstakbel eşim.
Kuş ömrü.
Derler ya: kuş kadar canı var.
Ah, canım çıksaydı da eşimin peşinden gitmeseydim. Kader deyip geçiyoruz da...kuşların kaderi de olur muymuş demeyin hani.

Suskular saklı artık böğrümde.

Bu saatten sonra mutlu olmak da ne haddime?

Ve şimdi göğün ulaşabileceğim en yüksek noktasına ulaşıp kendimi boşluğa bırakacağım kanatlarımı kullanmadan ve İnşallah kuş cennetine giriş biletimi kabul edecek kuşların tanrısı.

Yoksa insanlarınki ile aynı Tanrı mı?

Cehenneme gideceğimi bildiğim için artık dilemiyorum da yeniden kanatlanıp mutlu olmayı oysaki insanlar kanatları olmadan da mutlular üstelik bir kuşa bile zarar verebilirken vicdan nerelerinde merak ederim de kendimi bildim bileli.

Dalım kırıldı kırılacak ne de olsa mevsim yüzünü hazana döndü ve rüzgar kuvvetlendi. Kendime nereden yeni bir yuva edinebileceğim ki ya da bu kışı bir başıma nerede geçireceğim aç biilaç.

Sorularımdansa acılarım bana afakanlar basmasına vesile olan bu yüzden zamana bıraktım kalan ömrümü hem yaşamakla uçabilmek çok ayrı duygular.

İnsanlar mesela. Uçmadan yaşayabiliyorlar ve mutlular da. Gerçi bir diğerinin mutsuzluğunda beslenen insanlarla dolu evren iyi de şimdi benim mutsuzluğum bir diğer kuşu mutlu mu edecek?

İçim çok çok ezik ve gün yüzü görecek bir insan evladı diliyorum yanı başımda: alsın beni avuçlarına ve soluksuz kalana kadar da sıksın ki sonsuzlukla dans edeyim bir başıma.

Yüreğim asi son zamanlarda belki de doğum sonrası depresyonudur girdiğim ki bunu en iyi Elif bilir gerçi o, çocuklarını kucağına aldı ama yine de yazar olarak ve de bir insan olarak, beni en iyi o anlar.

Gözlerim kamaşıyor yoksa açlıktan kör mü oldum?

Elbette halüsinasyon görüyorum yoksa gece çökmüşken bu ışık nereden musallat olsun bana? O sesler de ne? Elbette insan yavrularından yükselen bir ses gerçi bu karanlıkta çocukların dışarıda ne işi varsa... ah, ben anne olacaktım da...Tamam, tamam, sustum yeter ki kafamı gömüp uyuyayım da yavrularıyla rüyalarım da buluşayım.

O da ne?

"Hey, sen de kimsin?"

"Hazine var burada, Muhittin. Görüyor musun bak? Tek başına bir kuş."

"Bırak garibi. Daha dün yakaladıklarımızı satamadık. Varsın kalsın yuvasında."

"Bırakayım da yem olsun kurda kuşa. Vay, vay, vay...Nasıl da cılız. Hem bak gagalamıyor elimi."

"Yavaş ol, Bedri. Hayvan düşecek şimdi yuvasından. Bak dal, nasıl da sallanıyor. Hadi, gidelim."

"Belli ki terk edilmiş bu kuş. Tıpkı benim ve annem gibi. Babamın intikamını ondan alacağım. Varsın biraz daha acı çeksin."

"Sen manyaksın, oğlum. Bir daha seninle oynamayacağım. Unuttuğumu da sanma o yavru kedilere yaptığını. Vallahi seni şikayet ederim alırsın boyunun ölçüsünü."

"Ne yapacaklar ki? Altı üstü iki saat karakolda sorguya çekilirim sonra da salıverirler. Sahi, hatırlıyor musun o sarman kedinin sonunu? Yoksa unuttun mu beraber yaptıklarımızı? Ha kuyruklu ha kuyruksuz. Ha, ha, nasıl da inledi ama kuyruğunu kör bıçakla keserken hem sen de zevkten dört köşe olmuştun."

"Hoca efendi zalimlerin Allah katında yeri olmadığını söylüyor. Hem, ben, tövbe ettim. Sana uymayacağım bir daha."

"O zaman unut sen de Nazlı'yı. Biliyorsun ki; hem mahallenin en güzel kızı hem de benim kuzenim. Fena

mı olurdu okul çıkışı takılısanız beraber?”

“Bu, son, anlaşıldı mı? Sonra dilediğini yap. Karışmam bir daha. Önce sen mi ben mi?”

“Dala nişan al. Sonrası kolay. Tıpkı o bilgisayar oyunundaki gibi. Hedefe odaklan sonrasında bana bırak.”

“Ya, yavruları varsa kuşun?”

“Bu daha da zevkli o zaman. Bir taşla kaç kuş...”